

Volt egyszer egy bolond kertész

Volt egyszer egy bolond kertész, aki álló nap a kertet nézte. Álló nap és álló éjjel, merthogy nem is feküdt, nem is aludt, csak állt a kert közepén a csipkebokor mellett, a terebélyes almafa lombsátorában, a vakondtúrástól balra, a tikkadt szamártövistől jobbra, a pompázó liliomágyás mögött, bakarasznyira a jácintbokortól. Állt,

nézett, fülelt, illatolt, figyelmét semmi nem kerülte el. Ismerte jól a kert összes növényét. Tudta, mikor serken barka a fűzfa ágán, mikor kezd őszbe öltözni a szőlő zöld levele, mikor sóhajt egy utolsó fájdalmasat a cseresznyefa túlélrett gyümölcse, mielőtt a földre hull. Tudta, mikor kacag fel a rojtos tulipán, mert végigszaladt szárán

egy harmatcsepp, tudta, miről pletykálnak az orgonavirágban lakó lila kisasszonyok, ismerte a kardvirág kérlelhetetlen nemességét, a nőszirom kacér kacsintásait, az akác vágyakozó pillantását a magasban szálló pacsirták felé, a kert végében lakó tölgy becsmérő megjegyzéseit a tövében sarjadzó csemetékre. Tudta, mikor szomjas a fagyalbokor, mikor éhes a leander, mikor vágyik simogatásra az orchidea. Tudta, hogyan kell gyógyítani az öreg birs hajlott hátát, keneketni a platán kérgevesztett törzsét.

Tudta, ismerte, hallgatta, illatolta, mégsem tett semmit. Vakard meg a hátam, kérlelte a fenyőfa, de ő nem mozdult. Szedd le a túlélrett gyümölcsöket, harsogta a hét szilvafa a kerítés mellett, de ő akkor sem mozdult. Hajtsd el rólam ezt a hernyót, sikított a rózsza, de ő csak állt. Hé, te kertész, gubancos az ágam, metszeni kellene, duruzsolta minden tavasszal a körtefa, a földet szántja a hajam, vágd már le, kérlek, sopánkodott a szomorúfűz, férges a kérgem, dörmögte a somfa, száraz levelek rondítanak, sikkantotta a leander, csinálj már valamit! Csinálj már valamit, zúgta a kert, zúgta annyira, hogy a zúgástól feltámadt a szél és végigsöpört a kerten. Jajgatás, sóhaj, elégedetlenség szava szólt a széllal, de a bolond kertész akkor sem mozdult. Állt, szimatolt, fülelt, nézett.

Egyik éjjel a kert növényei tanácskozársra gyűltek össze a holdfényes tisztáson. Úgy érezték, tarthatatlan, hogy az ő kertészük csak áll, mint egy..., mint egy kóró, dűnnyögte a szamártövis. Nem tisztogatja a kérgemet, sopánkodott a juhar, nem metszi az ágaim, kiabáltak többen is, nem kapál, ordították az ágyás reszketeg virágai, nem

szabadít meg a hernyóktól, nem szedi össze lehullott leveleim, nem gyomlál, nem simogat, NEM VÉD MEG! Így süvítették. Akkor lármat csaptak, hogy ijedtében még a hold is elbújt egy felhő mögé. Reggelig ordibáltak, összeírták a platán levelére az összes jajuk-bajuk, hergésük-morgásuk, a levelet kitűzték a tisztás közepén álló mamutfenyő kérgére, aztán visszament mindenki a saját helyére.

Már aki visszaért, már akit nem tapostak szét, már akinek nem törték le az ágait, már aki visszatalált, már aki nem veszett össze a szomszédjával, hogy elnézést, de itt én álltam, bocsánat, de eltakarja a napot, ezelőtt arrébb terebélyesedett, ne dőljön már az oldalamnak, ne hajladozzon itt előttem, különben is, egy ilyen ocsmány növény mit keres itt a kertben, ideje lenne kihalnia a magafajtának – zúgott a kert.

Már nem is foglalkoztak a bolond kertésszel, csak egymást szapulták, pocskondiázták, hergelték, cukkolták, mocskolódtak. Onnantól a madarak messze kerülték a kertet. A vakondok mélyebbre ásták magukat, a méhek nem gyűjtöttek nektárt, a hernyók gyorsan bebábozódtak, hogy aztán szárnyat növesztve messze repüljenek onnét.

A kertből pár hét alatt romhalmaz lett, csatamező. A bolond kertész pedig csak állt tovább a megtépázott csipkebokor mellett, a lombjavesztett almafa alatt, a széttaposott vakondtúrástól balra, a kettétört szamártövistől jobbra, a hervadt liliomágyás mögött, bakarasznyira a letarolt jácintbokortól. Csak állt, és nézte, ahogy lyukas cipője mellett kidugja fejét a földből egy apró almafacsemete. Akkor elmosolyogta magát, majd állt tovább rezdületlenül.

SZABÓ ATTILA

